

Sygn. akt: III C 677/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 września 2016 roku

Sąd Rejonowy Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie w III Wydziale Cywilnym w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Szymon Stępień

Protokolant: Natalia Tarnowska

po rozpoznaniu w dniu 29 września 2016 roku w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa Gminy M. P.

przeciwko A. R.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt III C 677/16

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 29 września 2016 roku

wydanego w postępowaniu uproszczonym

Pozwem z dnia 20 marca 2015 roku powódka Gmina M. P. zażądał zasądzenia od pozwanej A. R. na swoją rzecz kwoty 38,94 złotych z odsetkami ustawowymi od dat wskazanych w pozwie oraz rozstrzygnięcia o kosztach procesu.

W uzasadnieniu podała, że pozwana jest użytkownikiem wieczystym nieruchomości stanowiącej własność powoda, położonej w P. przy ul. (...). Wskazała, że pozwana nie zapłaciła opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego za 2012 rok, w związku z czym zalega na rzecz powoda kwotę dochodzoną pozwem.

Nakazem zapłaty z dnia 20 maja 2015 roku wydanym w postępowaniu upominawczym Sąd Rejonowy (...) Miasto i W. orzekł o obowiązku zapłacenia przez pozwaną na rzecz powódki kwoty 38,94 złotych wraz z odsetkami ustawowymi oraz kosztami postępowania.

Powyższemu nakazowi zapłaty pozwana sprzeciwiła się, zaskarżając go w całości, co spowodowało utratę jego mocy. W sprzeciwie pozwana podniosła, że była użytkownikiem wieczystym spornej nieruchomości do września 2012 roku.

W toku procesu strony podtrzymały dotychczasowe stanowiska. Podczas rozprawy dnia 6 września 2016 roku pozwana podniosła nadto zarzut spełnienia świadczenia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Nieruchomość położona w P. przy ul. (...), dla której prowadzona jest księga wieczysta (...) stanowi własność Gminy M. P.. Nieruchomość ta została oddana w użytkowanie wieczyste m.in. pozwanej.

Okoliczność bezsporna, a nadto:

- odpis z księgi wieczystej, k. 9-20;

Wysokość opłaty rocznej z tytułu wieczystego użytkowania tej nieruchomości w części przypadającej na pozwaną w 2012 roku wynosiła 38,94 złotych.

Okoliczność bezsporna, a nadto:

- pismo z dnia 27 lutego 2012 roku, k. 8;

Dnia 15 lutego 2016 roku pozwana zapłaciła na rachunek prowadzącego postępowanie egzekucyjne komornika sądowego kwotę 707,33 złotych. Komornik przekazał na rzecz powódki kwotę 361,62 złotych, na którą składały się m.in.: 38,94 złotych tytułem należności głównej, 17,33 złotych tytułem skapitalizowanych odsetek.

Okoliczność bezsporna, a nadto:

- potwierdzenie przelewu, k. 74;

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się nieuzasadnione.

W pierwszej kolejności sąd zauważa, że opłata roczna z tytułu wieczystego użytkowania ma charakter cywilnoprawny (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 listopada 2010 roku, wydany w sprawie o sygn. akt I CSK 692/09, Lex 736524). Powyższe oznacza, że do uprawnień i obowiązków strony stosunku użytkowania wieczystego stosuje się normy Kodeksu cywilnego. Nie ma przy tym znaczenia to, że jedną ze stron tego stosunku prawnego jest gmina lub Skarb Państwa, gdyż tylko nieruchomości będące własnością tych osób prawnych mogą podlegać oddaniu w użytkowanie wieczyste.

Zgodnie z treścią art. 238 k.c. wieczysty użytkownik uiszcza przez czas trwania swego prawa opłatę roczną. Zgodnie z treścią art. 71 ust. 4 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 roku o gospodarce nieruchomościami (t.j. Dz. U. z 2010 roku, nr 102, poz. 651 ze zm.) opłaty roczne wnosi się przez cały okres użytkowania wieczystego w terminie do dnia 31 marca za każdy rok.

Bezsporne w procesie było to, że do września 2012 roku pozwana była współużytkownikiem wieczystym nieruchomości położonej w P. przy ul. (...), dla której prowadzona jest księga wieczysta (...). Oprócz tego okoliczność ta wynika również z treści księgi wieczystej. Bezsporne było również to, że nieruchomość ta stanowi własność powódki.

W ocenie sądu poza sporem była także wysokość opłaty rocznej i wynosiła 38,94 złotych.

W toku procesu pozwana podniosła zarzut spełnienia świadczenia. Z potwierdzenia przelewu wynika, że zapłaciła na rzecz komornika sądowego, prowadzącego postępowanie egzekucyjne na podstawie nakazu zapłaty z dnia 20 maja 2015 roku, kwotę 707,33 złotych. Powódka nie kwestionowała, że z kwoty tej wpłynęło na jej rzecz 361,62 złotych. Nie przeczyła temu, że wpłata została zaliczona na poczet należności głównej oraz odsetek. W takim stanie rzeczy w chwili zamknięcia rozprawy świadczenie pozwanej zostało spełnione w całości tak co do należności głównej, jak i odsetek.

Zgodnie z treścią art. 316 § 1 k.p.c. sąd wydaje wyrok na podstawie stanu rzeczy istniejącego w chwili zamknięcia rozprawy. Skoro w chwili zamknięcia rozprawy roszczenie powódki nie istniało, gdyż świadczenie zostało spełnione, przeto powództwo należało oddalić niezależnie od tego, czy istniały jakiegokolwiek podstawy do jego wniesienia. Takie stanowisko zajął także Sąd Najwyższy w uchwale z 26 lutego 2014 roku, wydanej w sprawie o sygn.. akt III CZP 119/13, OSNC 2015/1/1).

Mając na uwadze powyższe okoliczności, sąd powództwo oddalił, o czym orzekł jak w sentencji.